

לימוד פרשת שלח לך

אנחנו פוחדים להיכשל, אבל בעצם, פוחדים גם להצליח. הפסיכולוג היהודי-אמריקאי המפורסם אברהם מאסלו קרא לזה "חסבין יונה": יונה הנביא ברח מתפקיד חייו, מהציוץ ללכת לעיר נינווה. היה ממש נמלט כדי שלא לממש את הפוטנציאל שלו.

יש פרשנים שמסבירים שזה מה שקורה בפרשת השבוע: 12 מרגלים נשלחים לארץ ישראל. רק שניים בוחרים בפרשנות אופטימית ומעצימה, ואומרים שכדאי להמשיך במסע. עשרה מרגלים מודיעים שאין סיכוי, ועדיף להישאר במדבר.

מה קרה להם? ובכן, זה מפחיד להיכנס לארץ ישראל ולממש בה את הייעוד שלנו. זו משימה עצומה, עם בשורה לעולם כולו. לכן פרופ' מאסלו הסביר שנוח לנו לפעמים לדכא את הכוחות החיוביים שבתוכנו, ופשוט לברוח מפני הגדולה אל אזור הנוחות.

(סיוון רהב מאיר לפרשת שבוע)

הפסח העליון ביותר שלנו הוא לא סמאל אנוני חלשים זכי. הפסח העליון ביותר שלנו הוא סאנני בעלי ערציה סמאל לכל עיסור. זה האור סבנו - לא האפלה סבתוכנו - סמאחיד אוקנו יותר זכא. אנוני סואליס את ערצנו - איזו צבות יש לי להיות זכריק, יפהפה, זוכסר ואהוב? אנון האמת - איזו צבות יש לי לא להיות? אין סוס-צבר נאור בהעצמאק כבי סאחריס לא ישישו חסרי-ביטחון. ככל שניטק להיבק שלנו להאיר אנוני זמניקיס, בלי זובע, רשות לאחריס לעשות כאונו. ככל שנסתכר זיהפחדיס

סלנו, נכוחתנו תסתכר אחריס זמכח.

(מריאל ויליאמסון)

דוד הביט בשעון שלו בעצבנות, בוחן בחצי עין את די ימין שלו-ציפורניים כסוסות מרוב לחץ ומחץ. מחשבות מילאו את ראשו 'זה מהלך כל כך גדול, איך אפשר לעשות את זה, מי אני בכלל שאעשה את הצעד הזה? יש בי את הכוחות?..' הוא בוחן את נבואתו במראה האנוכית, את זוג העיניים העזות, את קווצות השיער הלבנות 'מה יש בי בכלל, מה הסיכוי שאצליח, איך זה יעבוד, האם זה יעבוד?..' הסלפון צלצל, על הקו היה לוי 'אדוני, הגיעה השעה' דוד נאנח, הדוקף, הדוקף, לקח נשימה עמוקה וצילצל להודיע לנהג שייחכו לו למטה צריך לצאת. הם נסעו פרץ זמן בשתיקה, דוד המתוח תהה לעצמו בפעם המי יודע כמה מי הוא ולמה דווקא שהוא זה שיעליץ לעשות את הצעד המשמעותי הזה. בניסיה לאולם חיזו לו כבר אנשים רבים. 'הלוואי שאעשה את זה כמו שצריך' הרהר לעצמו.

הוא נכנס בצעד בטוח לאולם, דאג שהמצלמות מכוונות בצורה מסודרת, לקח את מגילת הקלף והחל לקרוא "מתוקף זכותנו ההסטורית... אנו מכריזים בזאת על הקמת מדינה יהודית בארץ ישראל.."

אם כולנו הינו בן גוריון כנראה שכבר היה מגיע משה ריזם

אל תפחדו מצמבמך, ואל תפחדו מהכוחות שלכם

מאמינה בכך ונפעמת, כל פעם מהכוחות שיש בכך, כשאנחנו בוחרים להציע

שבת שלום

לימוד פרשת שלח לך

אנחנו פוחדים להיכשל, אבל בעצם, פוחדים גם להצליח. הפסיכולוג היהודי-אמריקאי המפורסם אברהם מאסלו קרא לזה "חסבין יונה": יונה הנביא ברח מתפקיד חייו, מהציוץ ללכת לעיר נינווה. היה ממש נמלט כדי שלא לממש את הפוטנציאל שלו.

יש פרשנים שמסבירים שזה מה שקורה בפרשת השבוע: 12 מרגלים נשלחים לארץ ישראל. רק שניים בוחרים בפרשנות אופטימית ומעצימה, ואומרים שכדאי להמשיך במסע. עשרה מרגלים מודיעים שאין סיכוי, ועדיף להישאר במדבר.

מה קרה להם? ובכן, זה מפחיד להיכנס לארץ ישראל ולממש בה את הייעוד שלנו. זו משימה עצומה, עם בשורה לעולם כולו. לכן פרופ' מאסלו הסביר שנוח לנו לפעמים לדכא את הכוחות החיוביים שבתוכנו, ופשוט לברוח מפני הגדולה אל אזור הנוחות.

(סיוון רהב מאיר לפרשת שבוע)

הפסח העליון ביותר שלנו הוא לא סמאל אנוני חלשים זכי. הפסח העליון ביותר שלנו הוא סאנני בעלי ערציה סמאל לכל עיסור. זה האור סבנו - לא האפלה סבתוכנו - סמאחיד אוקנו יותר זכא. אנוני סואליס את ערצנו - איזו צבות יש לי להיות זכריק, יפהפה, זוכסר ואהוב? אנון האמת - איזו צבות יש לי לא להיות? אין סוס-צבר נאור בהעצמאק כבי סאחריס לא ישישו חסרי-ביטחון. ככל שניטק להיבק שלנו להאיר אנוני זמניקיס, בלי זובע, רשות לאחריס לעשות כאונו. ככל שנסתכר זיהפחדיס

סלנו, נכוחתנו תסתכר אחריס זמכח.

(מריאל ויליאמסון)

דוד הביט בשעון שלו בעצבנות, בוחן בחצי עין את די ימין שלו-ציפורניים כסוסות מרוב לחץ ומחץ. מחשבות מילאו את ראשו 'זה מהלך כל כך גדול, איך אפשר לעשות את זה, מי אני בכלל שאעשה את הצעד הזה? יש בי את הכוחות?..' הוא בוחן את נבואתו במראה האנוכית, את זוג העיניים העזות, את קווצות השיער הלבנות 'מה יש בי בכלל, מה הסיכוי שאצליח, איך זה יעבוד, האם זה יעבוד?..' הסלפון צלצל, על הקו היה לוי 'אדוני, הגיעה השעה' דוד נאנח, הדוקף, הדוקף, לקח נשימה עמוקה וצילצל להודיע לנהג שייחכו לו למטה צריך לצאת. הם נסעו פרץ זמן בשתיקה, דוד המתוח תהה לעצמו בפעם המי יודע כמה מי הוא ולמה דווקא שהוא זה שיעליץ לעשות את הצעד המשמעותי הזה. בניסיה לאולם חיזו לו כבר אנשים רבים. 'הלוואי שאעשה את זה כמו שצריך' הרהר לעצמו.

הוא נכנס בצעד בטוח לאולם, דאג שהמצלמות מכוונות בצורה מסודרת, לקח את מגילת הקלף והחל לקרוא "מתוקף זכותנו ההסטורית... אנו מכריזים בזאת על הקמת מדינה יהודית בארץ ישראל.."

אם כולנו הינו בן גוריון כנראה שכבר היה מגיע משה ריזם

אל תפחדו מצמבמך, ואל תפחדו מהכוחות שלכם

מאמינה בכך ונפעמת, כל פעם מהכוחות שיש בכך, כשאנחנו בוחרים להציע

שבת שלום